

FREDRIKA BREMERS MINNE

vid

Konstnärsgillet's Årsfest i Helsingfors

den 5 Februari 1866.

Plats för Idéerna! Plats för de höga,
Friborna tankar, som i världens natt
Likt gnistor tändas, för vårt skumma öga
Och alstra, lyfta, värma, lysa glad!
De äro frön, af tideus stormar drifna,
De fatta rot, de spränga klippans barm,
De smälta isarna, och dagen rändas varm
För de förtryckta, sorgsna, glömda, öfvergifna.

Hur länge bar ej *Qvinnan* utan klagan
Sin ärfda lott, att, skonslöst kysst ihjäl,
För manneus blick, som ehjorna i sagan,
Ha tusende behag, — men ingen själ!
Än smickrad, firad, än förtrampad, bruten,
Än vettlös, aysslolös i glitter gömd,
Än släpande sitt ok, till tacklös möda domd,
Var hon från handlingen, från tanken utesluten.

Då kom Idén, — då fölt en klarnad strömma
Af kristendomens ljus på *Qvinnans* stig.
Stå upp! — ljöd ordet, — Slagen är din timma,
Och halfva menskligheten tillhör dig! —
Stum, tyngd af kedjor, tyngd af diadem,
Förnam den fängna denna starka röst:

En själ bär äfven du, o Qvinna, i ditt bröst!
— Och ordet tog gestalt och vardt *Fredrika Bremer*.

Hvem var hon? Verlden vet. Den frusna tåren
Af vinterskyn begråter henne nu.
Hon var en ringa qvinna. Adelsboren
I verldens mening var hon icke ju:
Ej ung, ej skön, ej rik med guld på ämne.
Dock fanns i nord en qvinna ej som hon;
Dock stego furstarne med aktning från sin thron,
Att trycka hennes hand, och folken hörde henne.

När mången qväll hon sågs i tysthet smyga
Att läka sår, dem alla andra glömt,
Hvem visste då, att sig i denna blyga,
Förvissnade gestalt en ande gömt,
Som, mäktig att millioners hjertan vinna,
Trygg kunnat sluta verlden i sin famn,
Om ej hon aktat mer, än glansen af sitt namn,
Sin storhet framför allt, att endast vara qvinna!

Det innersta, det högsta uti lifvet,
Frid, sanning, kärlek. Gud och mensklighet,
Var ursprungsordet, som blef henne gifvet,
Och hennes ryktes enkla hemlighet.
Men hvar hon gick, i hennes väg förmäten
Stod fördomen i jättehögh gestalt;
Hvart hon i verlden såg, var Mannen ensam allt,
Och Qvinnan, lifvets doft och hjerta, var förgäten.

Då drog hon ut, — drog fjerran öfver hafven,
Att leta uti mensklighetens barn
Hvar nyckeln, den fördolda, låg begrafven
Till Qvinnans öde. — Och idén fick arm,
Idén fick lif, gick ut att fanan bära
För Qvinnans rätt. Och den har fattat rot:
Snart, snart flnns ej en makt, som står den mer emot. —
Det var Fredrika Bremers kallelse och ära!